

nº 214279

**CEDOC
FONS
& VILADOT**

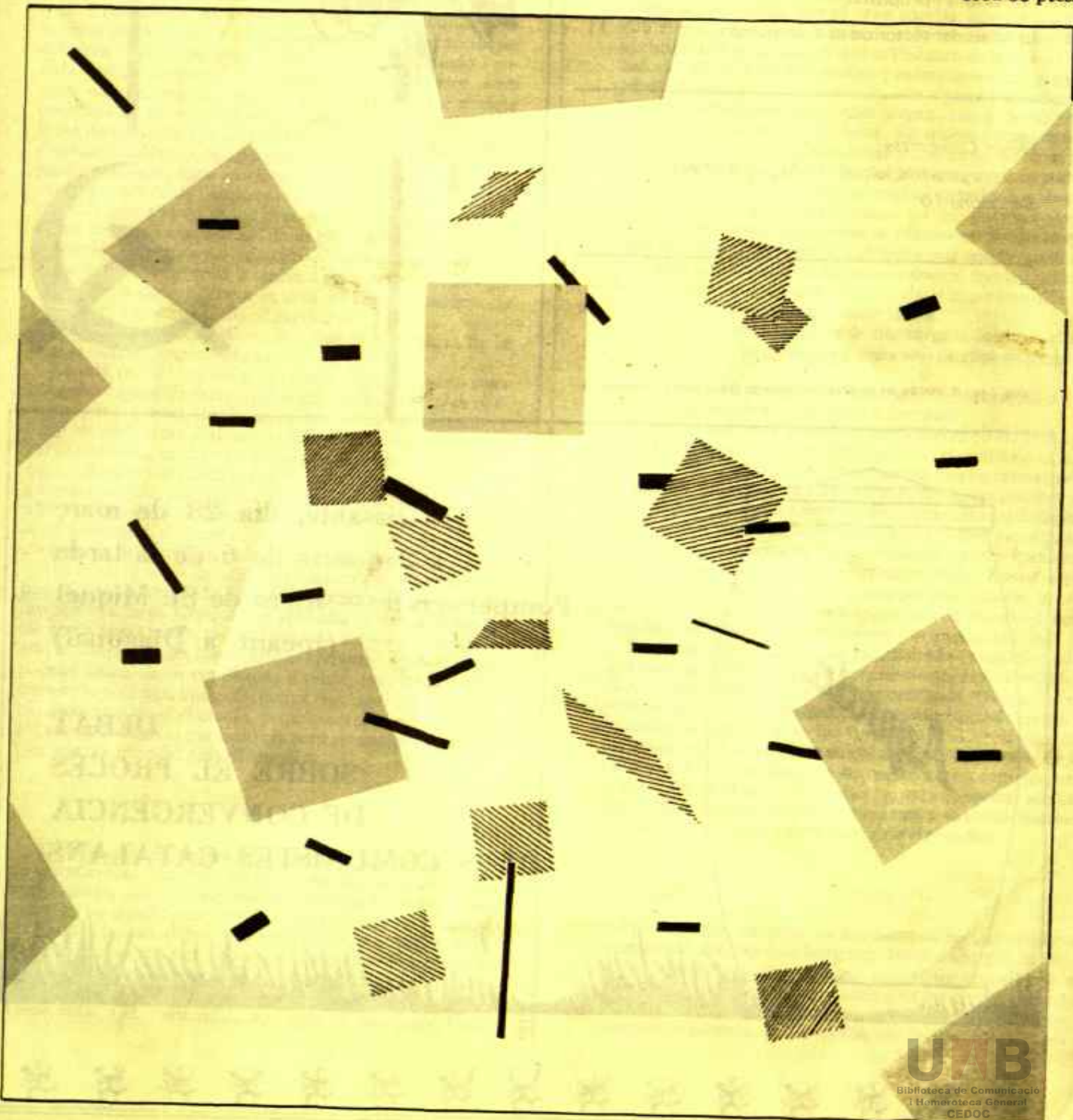
DEBAT COMUNISTA

per la convergència dels comunistes catalans

març 81

Número 0

Preu 50 ptes.

UWB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

DEBAT COMUNISTA

VIU LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA

Presentació	3
Notes sobre l'estratègia imperialista	7
Reflexions i propostes	8
La crisis del sector de la automoció	11

Debat Comunista

(adreça provisional: c/. Trafalgar, 5 1r esq.)

Barcelona-10

Dip. Leg.: B.10084/81 Multitext copisteria Diputació 113 Barna.15

Dissabte, dia 28 de març
 a 2 quarts de 6 de la tarda
 a Pompeia-grups — Riera de St. Miquel
 (tocant a Diagonal)

DEBAT
 SOBRE EL PROCÉS
 DE CONVERGÈNCIA
 DELS COMUNISTES CATALANS

Per què debat comunista

I

Vivim un període en què totes les ideologies, sigui quin sigui el seu color, pateixen una profunda crisi. Avui per avui, cap d'elles no anuncia ni justifica un camí de solució a la crisi de civilització i, per tant, cap d'elles no és capaç de moure àmplies voluntats i transformar la situació actual.

El procés polític, amb la imposició provisional de la reforma promoguda pel gran capital, amb el consens de l'esquerra reformista, ha accentuat tots els trets deduïbles de la crisi de civilització: el caràcter destructiu i reaccionari del gran capital, incapaç d'oferir qualsevol solució i encara menys propostes històricament progressistes, amb unes alternatives que porten a la barbàrie. La desfeta completa de les sortides reformistes a la crisi, amb la defensa de les quals, per part de socialistes i eurocomunistes, s'ajuda objectivament a perpetuar la iniciativa del gran capital en tots els plans, ideològic, polític i econòmic. La incapacitat actual de l'esquerra revolucionària per oferir un projecte que guanyi la majoria del poble català i el condueixi al socialisme, que és l'única alternativa enfront de la barbàrie. Tota aquesta situació aprofundeix el desencant de les masses i afavoreix el creixent podrimient social.

N'és una conseqüència la crisi en l'actual sistema de partits i en cadascun d'ells en particular.

Tanmateix podem assenyalar que la naturalesa de la crisi és diferent segons els casos.

La crisi teòrica i pràctica del conjunt de les concepcions burgeses (siguin de dreta o reformistes) és una *crisi de descomposició*, per tal com la seva renovació no ha resolt ni resol els problemes derivats de la crisi de civilització (crisi del capitalisme, crisi en els països on la classe obrera conquistà el poder, necessitats dels moviments emancipatoris, guerra mundial, desigualtat creixent). Per veure-ho clar n'hi ha prou amb la filosofia destructiva del gran capital, la dretanització creixent dels socialistes i el fracàs de l'eurocomunisme entre la classe obrera i la intel·lectualitat.

No obstant això, la crisi de l'esquerra revolucionària, que té la seva arrel en la crisi del marxisme, és una *crisi de desenvolupament*. Creiem que amb una profunda renovació en els plans teòric, polític i orgànic, tot just començada ara, el conjunt de les forces que es reclamen del marxisme podran situar-se en condicions d'oferir, tant en la teoria com en la pràctica, una perspectiva i un camí per a la solució de la crisi de civilització, per capacitar el poble català pel seu alliberament nacional i la seva emancipació social, i fer una contribució a nivell mundial.

II

A Catalunya, ha passat ja el temps en què el nou règim de democràcia burgesa, intaurat per la burgesia espanyola, podia suscitar entusiasme i animar esperances de canvi en les condicions de vida o en la situació general de les masses treballadores. S'hi ha d'afegir, a més a més, la decepció produïda per l'operació autonòmica realitzada conjuntament per la burgesia catalana i l'Estat centralista espanyol. Les institucions autonòmiques reinstaurades, la Generalitat i el Parlament, així com el seu marc legal

Porque debat comunista

I

Vivimos en un periodo en que todas las ideologías, no importan su color, están sumidas en una profunda crisis. Ninguna de ellas, hoy por hoy, anuncian y justifican un camino de solución a la crisis civilizatoria y por tanto no son capaces de mover amplias voluntades y transformar la actual situación.

El proceso político, con la provisional imposición de la reforma promovida por el gran capital, que ha contado con el consenso de la izquierda reformista, ha permitido acentuar todos los rasgos que se deducen de la crisis civilizatoria: El carácter destructivo y reaccionario del gran capital, incapaz ya de ofrecer solución alguna y mucho menos propuestas históricamente progresistas y cuyas alternativas conducen a la barbarie. La quiebra completa de las salidas reformistas a la crisis y que en su defensa, por socialistas y eurocomunistas, objetivamente, se ayuda a perpetuar la iniciativa del gran capital en todos los planos, ideológico, político y económico. La incapacidad actual de la izquierda revolucionaria de ofrecer un proyecto que gane la mayoría del pueblo catalán y que conduzca al socialismo, que constituye la única solución frente a la barbarie. Situación toda ella que ahonda el desencanto de las masas y el creciente pudrimiento social.

Como una consecuencia de ello surge la crisis en el actual sistema de los partidos y cada uno de ellos en particular.

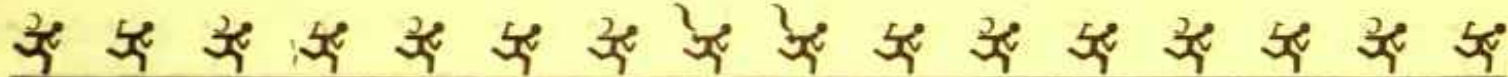
No obstante podemos señalar que la naturaleza de la crisis es diferente en unos casos y en otros.

La crisis teórica y práctica del conjunto de las concepciones burgesas (sean de la derecha o reformistas) es una *crisis de descomposición* por cuanto que su renovación en ambos planos no ha resuelto ni resuelve los problemas que se derivan de la crisis civilizatoria (crisis del capitalismo, crisis en los países donde la clase obrera conquistó el poder, necesidades de los movimientos emancipatorios, guerra mundial, creciente desigualdad). Basta para alumbrarlo la filosofía destructiva del gran capital, la creciente derechización de los socialistas y el fracaso del eurocomunismo entre la clase obrera y la intelectualidad.

Sin embargo, la crisis de la izquierda revolucionaria, que tiene su raíz en la crisis del marxismo, es una *crisis de desarrollo*. Creemos que con una profunda renovación en lo teórico, político y orgánico, solamente iniciada en la actualidad, el conjunto de las fuerzas que se reclaman del marxismo podrán situarse en condiciones de ofrecer, en lo teórico y en la práctica, una perspectiva y un camino para la solución de la crisis civilizatoria, para capacitar al pueblo catalán para su liberación nacional y su emancipación social, y hacer una contribución a nivel mundial.

II

En Cataluña, pasaron ya los tiempos en que el nuevo régimen de democracia burguesa instaurado por la burgesia española podía suscitar aún algún entusiasmo o alentar cierta esperanza de cambio en las condiciones de vida o situación general de las masas trabajadoras. Hay que sumar además, la decepción producida por la opera-

constituent, l'Estatut d'Autonomia, només ofereixen a la classe obrera i al poble de Catalunya el reflex de la timidesa política de la burgesia catalana, la inconseqüència de l'Estat centralista en aplicar la seva pròpia política autonòmica i la incapacitat de l'esquerra tradicional per oferir una alternativa, no ja revolucionària, sinó tan sols de tipus reformista.

Una situació de frustració i de manca d'alternativa de canvi domina en amplis sectors del poble català. Mentrestant, el moviment obrer, fragmentat i dividit, es refugia en posicions defensives, empresonat entre l'espasa de la crisi, els efectes de la qual es fan sentir de ple, i la paret de les grans centrals sindicals al servei de la política reformista i centralista de l'esquerra tradicional.

Tot això ha comportat també la crisi de les organitzacions situades en el camp del nacionalisme i el comunisme d'esquerra a Catalunya. Incapaces de generar una alternativa revolucionària davant les noves condicions de lluita i la nova situació política després de la desaparició de l'antic règim dictatorial, algunes han cristallitzat els seus propis plantejaments en una actitud defensiva i de resistència a qualsevol canvi, mentre que altres han entrat en un profund procés de desorganització i irrelevància política.

Però és també del fons d'aquesta crisi revolucionària, i com a conseqüència d'ella, que estan sorgint els elements que permeten anar definint un nou marc d'acció revolucionària, una nova elaboració d'una estratègia política i unes noves formes organitzatives. Davant del fracàs de l'operació autonòmica, davant el consens establert entre la burgesia centralista, el catalanisme burgès i l'esquerra reformista, i com a resposta a tot això, el moviment nacionalista d'esquerra i català avança oferint un nou marc de lluita unitària i popular d'alliberament nacional i de classe. Diversos sectors de l'esquerra comunista i nacionalista catalana passen per un procés de ruptura orgànica i ideològica amb les antigues posicions dogmàtiques, oportunistes, espanyolistes, etc., que s'han mostrat invàlides per a les noves experiències i la nova situació, i estan en un procés obert i autocrític cap una nova teoria i pràctica revolucionària.

Producte directe d'aquest complex procés és el projecte de convergència comunista entorn d'una estratègia d'alliberament nacional i popular, iniciat pels Collectius Comunistes de Catalunya, PSAN i PTC, al qual es sumen també altres nuclis comunistes. La convergència comunista iniciada per aquestes organitzacions a nivell de Catalunya és l'expressió material de la necessitat d'un nou moviment, necessitat sentida per molts altres elements revolucionaris que no pertanyen a aquestes organitzacions.

III

DEBAT COMUNISTA, impulsada inicialment per les esmentades organitzacions, vol afavorir aquesta convergència, en els diversos plans, dels qui reclamen el marxisme, estiguin organitzats políticament o siguin independents. Una convergència que exigeix un debat sincer i profund, i una col·laboració pràctica al servei del poble català, a nivells generals, locals i sectorials. Una convergència que és una necessitat del moment actual i del futur; és a dir, que és clau per a la resistència exitosa del poble enfront de l'ofensiva del gran capital, i també per a configurar una perspectiva estratègica, el socialisme i el comu-

cion autonòmica emprendida conjuntament per la burgesia catalana i el estado centralista español. Las instituciones autonómicas reinstauradas, la Generalitat y el Parlament, así como su marco legal constitutivo, en el Estatut d'Autonomia, no ofrecen a la clase obrera, al pueblo de Catalunya mas que el reflejo de la timidez política de la burgesia catalana, la inconsecuencia del estado centralista al aplicar su propia política autonómica y la incapacidad de la izquierda tradicional de ofrecer una alternativa, no ya revolucionaria, sino tan siquiera de corte reformista.

Una situación de frustración y de falta de alternativa de cambio domina en amplios sectores del pueblo catalán. Mientras, el movimiento obrero, fragmentado y dividido, se refugia en posiciones defensivas, aprisionando entre la espada de la crisis, cuyos efectos sienten de pleno y la pared de las grandes centrales sindicales al servicio de la política reformista y centralista de la izquierda tradicional.

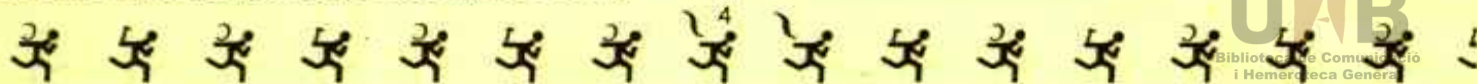
Todo ello ha supuesto también la crisis de las organizaciones situadas en el campo del nacionalismo y el comunismo de izquierda en Cataluña. Incapaces de generar una alternativa revolucionaria ante las nuevas condiciones de lucha y la nueva situación política tras la desaparición del anterior régimen dictatorial, unas han cristalizado sus propios planteamientos en una actitud defensiva y de resistencia a todo cambio, mientras que otras han entrado en un profundo proceso de desorganización e irrelevancia política.

Pero es también del fondo de esta crisis revolucionaria y como consecuencia de ella, de donde están surgiendo los elementos que permiten ir definiendo un nuevo marco de acción revolucionaria, una nueva elaboración de una estrategia política y unas nuevas formas organizativas. Frente al fracaso de la operación autonómica, frente al consenso establecido entre la burgesia centralista y el catalanismo burgués y la izquierda reformista y como respuesta a ello el movimiento nacionalista de izquierda y catalán avanza ofreciendo un nuevo marco de lucha unitaria y popular de liberación nacional y de clase. Diversos sectores de la izquierda comunista y nacionalista catalana pasan por un proceso de ruptura orgánica e ideológica con las antiguas posiciones dogmáticas, oportunistas, espanyolistas, etc., que se han mostrado inválidas por las nuevas experiencias y la nueva situación, y están en un proceso abierto y autocrítico hacia una nueva teoría y pràctica revolucionaria.

Producto directo de este complejo proceso es el proyecto de convergencia comunista en torno a una estrategia de liberación nacional y popular, iniciado por los C.C.C., PSAN, y PTC, al que se suman también otros núcleos comunistas. La convergencia comunista iniciada por estas organizaciones a nivel de Cataluña es la expresión material de la necesidad de un nuevo movimiento, necesidad sentida por muchos otros elementos revolucionarios que no pertenecen a estas organizaciones.

III

DEBAT COMUNISTA impulsada inicialmente por dichas organizaciones quiere favorecer esa convergencia, en los diversos planos, de quienes reclaman el marxismo, estén organizados políticamente o sean independientes. Una convergencia que exige un debate sincero y profundo y una colaboración pràctica al servicio del pueblo catalán a

nisme, capaç de recuperar l'entusiasme de les masses, la seva acció conscient i protagonista, imprescindibles per a la consecució d'aquests objectius.

La convergència comunista iniciada té l'objectiu immediat de començar una discussió i una clarificació ideològica conjunta, que avaforeixi l'elaboració d'una alternativa revolucionària catalana, així com proposar línies de treball que vagin creant una autèntica unitat organitzativa sobre la base d'una pràctica revolucionària i d'una inserció real en el moviment obrer i popular.

Aquesta publicació neix per tal de reflectir de forma oberta aquest doble procés de discussió i d'elaboració teòrica i d'unitat organitzativa a través d'una pràctica revolucionària. En una primera etapa, la publicació constituirà el vehicle d'expressió de les organitzacions que li donen suport i dels seus membres, així com de tots aquells comunistes que, sense estar directament lligats al projecte de convergència comunista, en sentin la necessitat i hi desitgin participar. La publicació reflectirà els punts de vista unitaris, però també les divergències, mostrant així l'Estat actual del procés convergent que ara iniciem.

Aquest projecte de convergència comunista no parteix de zero, sinó que cada organització hi aporta la seva experiència, i abraça la síntesi de diverses experiències del moviment obrer i comunista dels darrers temps a Catalunya. El projecte de convergència comunista suposa també contrastar els diversos processos de ruptura de cada organització amb les posicions dogmàtiques d'on cadascú procedeix, posicions que han impedit a l'esquerra comunista i nacionalista alliberar tota l'energia revolucionària que potencialment contenia.

D'aquesta forma, la publicació anirà aportant elements per elaborar els principis polítics i ideològics vàlids per a orientar la lluita revolucionària dels nostres dies a Catalunya, de manera que la teoria marxista deixi de ser entesa com un dogma al marge de la realitat i torni a ser l'expressió general del moviment obrer i de les condicions en què es desenvolupen les lluites de classe, la generalització de la pràctica revolucionària i de l'alliberament nacional.

Aquesta publicació haurà d'anar aportant les bases d'un projecte revolucionari comú enfront del reformisme i del centralisme dels partits de l'esquerra tradicional, que eviti alhora la utopia inoperant, el somnieig pseudo-revolucionari i l'infantilisme en l'activitat pràctica. Es tracta de saber analitzar les experiències més avançades de la lluita de masses avui, extreure les seves ensenyances i inserir-les en un projecte revolucionari que impulsi i orienti la lluita de la classe obrera i del poble català. Es tracta, doncs, d'aportar al moviment obrer i popular respostes concretes, precises, i no respostes generals i abstractes, alternatives pràctiques i senzilles, adaptades a l'actual nivell de la lluita, però que avancin en el camí de l'emancipació social, de l'alliberament nacional i vers l'abolició del vell sistema capitalista i la seva substitució per la nova societat socialista.

Caldrà per tant portar a aqueste pàgines totes les experiències de lluita contra el règim social i polític existent, que representin alternatives i modalitats vàlides desenvolupades pel moviment obrer i popular renaixent, formes d'acció directa, de masses, com ocupació de locals, moviments assemblearis o de desobediència civil, alternatives autogestionàries cooperativistes, estructures alternatives de tot tipus. Utilització de la lluita legal i institucional (Ajuntament, Parlament) al servei dels interessos popu-

nives generals y locales y sectoriales. Una convergencia que es una exigencia del momento actual y de futuro; esto es, que es clave para la resistencia exitosa del pueblo frente a la ofensiva del gran capital, y también para configurar una perspectiva estratégica, el socialismo y el comunismo, capaz de recuperar el entusiasmo de las masas, su acción consciente y protagonista, imprescindibles para el logro de tales objetivos.

La convergencia comunista iniciada tiene el objetivo inmediato de iniciar una discusión y clarificación ideológica y política conjunta, que favorezca la elaboración de una alternativa revolucionaria catalana, así como proponer líneas de trabajo que vayan creando una auténtica unidad organizativa sobre la base de una práctica revolucionaria y una inserción real en el movimiento obrero y popular.

La presente publicación nace para reflejar de forma abierta este doble proceso de discusión y de elaboración teórica y de unidad organizativa a través de una práctica revolucionaria. En una primera etapa, la publicación constituirá el vehículo de expresión de las organizaciones que la apoyan y de sus miembros, así como de todos aquellos comunistas que sin estar directamente ligados al proyecto de convergencia comunista sienten su necesidad y deseen participar en el mismo. La publicación reflejará no sólo los puntos de vista unitarios, sino también las divergencias, mostrando con ello el estado actual del proceso convergente que ahora iniciamos.

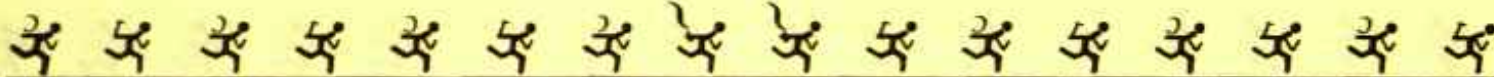
Este proyecto de convergencia comunista no parte de cero, sino cada organización aporta su propia experiencia, la síntesis de diversas experiencias del movimiento obrero y comunista de los últimos tiempos en Catalunya. El proyecto convergencia comunista supone también contrastar los diversos procesos de rotura de cada organización con las posiciones dogmáticas de donde cada una procede, posiciones que han impedido a la izquierda comunista y nacionalista liberar toda la energía revolucionaria que potencialmente entrañaba.

De esta forma, la publicación irá aportando elementos para elaborar los principios políticos e ideológicos válidos para orientar la lucha revolucionaria de nuestros días en Catalunya, de forma que la teoría marxista deje de ser entendida como un dogma al margen de la realidad y vuelva a ser la expresión general del movimiento obrero y de las condiciones en que se desenvuelven las luchas de clase, la generalización de la práctica revolucionaria y de la liberación nacional.

Deberá aportar la presente publicación las bases de un proyecto revolucionario común frente al reformismo y al centralismo de los partidos de la izquierda tradicional y que eviten al mismo tiempo la utopia inoperante, el ensueño pseudo-revolucionaria y el infantilismo político en la actividad práctica. Se trata de saber analizar las experiencias más avanzadas, de la actual lucha de masas, extraer sus enseñanzas e insertarlas en un proyecto revolucionario que impulse y oriente la lucha de la clase obrera y del pueblo catalán. Se trata pues, de aportar al movimiento obrero y popular respuestas concretas, precisas, y no respuestas generales y abstractas, alternativas prácticas y sencillas, adaptadas al actual nivel de la lucha, pero que lleven en su desarrollo al camino de la emancipación social, de la liberación nacional y hacia la abolición del viejo sistema capitalista y su sustitución por la nueva sociedad socialista.

Será preciso por lo tanto, traer a estas páginas todas las

lars. És a dir, formes de lluita que ataquin directament el sistema i l'Estat, i que, superant els simples plantejaments reivindicatius i de protesta, descobreixin noves vies creadores, nous camps i perspectives, que esbossin ja en la seva realitat, encara que sigui de forma incipient, un nou projecte de societat i unes noves formes de vida col·lectiva que enllacin amb l'autèntica societat socialista i comunista.

Entenem que el nou moviment revolucionari ha de superar el fraccionament de la lluita en què havia caigut en part el vell moviment comunista, reduint la globalitat de la lluita emancipatòria a parcel·les especialitzades i disgregades de l'acció revolucionària, com la lluita sindical, parlamentària, política en un sentit estricte, cultural, etc..., pròpies d'un economicisme i un esquematisme burgès i reformista, que incapacita la classe obrera a per constituir-se com a classe hegemònica del procés revolucionari.

Creiem, en definitiva, que aquesta publicació ha de ser un vehicle d'expressió per a tots aquells comunistes que sentin la necessitat de crear una nova organització adaptada a les condicions reals de la lluita de classes avui, que no sigui un fi en si mateixa, sinó un instrument d'emancipació social i alliberament nacional del poble català, que posi fi a la submissió dels militants i de les masses al Partit i a la seva línia política, a la subordinació a un reduït nombre de dirigents al marge de tota crítica, al voltant dels quals ha de girar l'organització sencera.

No pretenem caure en la vella temptació de dirigir el moviment obrer i popular, d'imposar una vegada per totes una línia política vàlida i d'autoproclamar-nos l'avantguarda del proletariat, caient en velles trampes d'anyany. Si, però, que pretenem impulsar la lluita allí on es manifesti, coordinar els diferents focus d'acció, generalitzar i difondre les experiències vàlides de cada lluita concreta.

Posar-nos al servei de les masses en lluita, recollir les seves idees, transmetre-les, donar suport, coordinar i generalitzar la pràctica revolucionària i d'alliberament nacional del moviment obrer i popular, elaborar sobre aquesta base una política i una teoria revolucionàries, analitzar, clarificar i fondre amb el moviment obrer actual l'experiència de lluita d'èpoques anteriors i del moviment obrer i comunista internacional d'altres temps, posant-la al servei de les lluites actuals, difondre dins el marc català les lluites d'altres pobles de l'Estat Espanyol, d'altres pobles del món, creant així les bases per a una autèntica unitat i solidaritat de la classe obrera de tots els països i els pobles i nacionalitats del món sencer: això és, en definitiva, l'ambiciós projecte de la convergència comunista, projecte que reclamen tots els elements revolucionaris a Catalunya, i al servei del qual es crea aquesta publicació.

experiències de lluita contra el règim social i polític existent que representen alternatives i modalitats vàlides desenvolupades per el moviment obrer i popular renacent, formes de acció directa, de masses, com ocupació de locals, moviments assemblearis i de desobediència cívica, alternatives autogestionàries cooperativistes estructures alternatives de nou tipus. Utilització de la lluita legal e institucional (Ayuntamiento, Parlament) al servei de los intereses populares. Es decir, formas de lucha que ataquen directamente al sistema y al Estado, que rebasando los meros planteamientos reivindicativos y de protesta descubren nuevas vías creadoras, nuevos campos y perspectivas, que embocen ya en su realidad, aunque sea de forma incipiente, un nuevo proyecto de sociedad y unas nuevas formas de vida colectiva que ukpuven con la autèntica sociedad socialista y comunista.

Entendemos que el nuevo movimiento revolucionario debe superar el fraccionamiento de la lucha en lo que había caído por parte del viejo movimiento comunista, reduciendo la globalidad de la lucha emancipatoria a parcelas especializadas y disgregadas de la acción revolucionaria, tales como la lucha sindical, parlamentaria, política en su estricto sentido, cultural etc., propias de un economicismo y un esquematismo burgués y reformista, que incapacita a la clase obrera para constituirse como clase hegemónica del proceso revolucionario.

Creemos que, en definitiva, esta publicación debe ser un vehículo de expresión para todos aquellos comunistas que sientan la necesidad de crear una nueva organización adaptada a las condiciones reales de la lucha de clases actual, que no sean un fin en si misma sino un instrumento de emancipación social y liberación nacional del pueblo catalán, que termine con la sumisión de los militantes y de las masas al Partido y a su línea política y con la subordinación de éstos a un reducido número de dirigentes al margen de toda crítica, en cuya órbita se mueva toda la organización.

No pretendemos caer en la vieja tentación de dirigir al movimiento obrero y popular, de imponer una vez por todas una línea política válida para el mismo y de autoproclamarnos la vanguardia del proletariado, cayendo en viejas trampas de antaño. Si que pretendemos impulsar la lucha allí donde se manifieste, coordinar los diferentes focos de acción, generalizar y difundir las experiencias válidas de cada lucha concreta.

Ponernos al servicio de las masas en lucha, recoger sus ideas transmitir las, apoyar, generalizar y coordinar la práctica revolucionaria y de liberación nacional de l movimiento obrero y popular, elaborar sobre esa base una política y teoría revolucionaria, analizar, clarificar y fundir con el movimiento obrero actual la experiencia de lucha de épocas anteriores y del movimiento obrero y comunista internacional de otros tiempos, poniéndolo al servicio de las luchas actuales, difundir en el marco catalán las luchas de otros pueblos del Estado español, de otros pueblos del mundo, creando así las bases para una autèntica unidad y solidaridad de la clase obrera de todos los países y los pueblos y nacionalidades del mundo entero: ese es en definitiva, el ambicioso proyecto de convergencia comunista, el que reclaman todos los elementos revolucionarios en Catalunya, al servicio del cual se crea esta publicación.

Notes sobre l'estratègia imperialista

La situació actual es caracteritza per l'enduriment de la política del poder a tots els nivells.

An nivell internacional, les jugades expansionistes de la URSS i la coacció als processos de resistència dels països «socialistes», es combinen amb la fi d'una de les etapes de la política internacional dels USA.

L'administració Carter va representar un replegament de la política d'intervenció directa davant els successius fracassos i l'aprofundiment de la crisi al si de la societat civil nord-americana. Els seus eixos foren: les democràcies controlades (com a recanvi de les velles dictadures desestabilitzades) i la formulació d'una entesa amb les altres potències capitalistes, una entesa dirigida al si del bloc capitalista.

Els nous moviments d'alliberament nacional, sobretot a Llatino-Amèrica, Iran, etc..., la incidència de la crisi econòmica sobre la societat civil nord-americana, l'avenç de la posició internacional de la URSS i un cert avenç del tercer món en l'intercanvi econòmic... són ara els factors objectius que han determinat un canvi, un cop de timó, en l'estratègia imperialista, canvi que es concreta en l'accés al poder de l'administració Reagan.

A grans trets, les línies mestres d'aquesta nova estratègia es poden resumir en:

1. Una readequació de l'ordre econòmic internacional, fixant una divisió internacional del treball basada en la consolidació de l'intercanvi desigual. Això es concreta amb la reserva per a les metròpolis de la moderna tecnologia automatitzada, les energies alternatives, i l'organització dels grans plans productius i de comercialització.

Com a contrapartida, es destina als països dependents una elevada inversió monetària (amb garanties de control), una extensió de la producció parcialitzada (productes no acabats), una exportació de les energies dependents i perilloses (nuclear...) i la continuïtat de l'extracció de matèries primeres.

2. Una consolidació dels «Estats-engranatge» que, en allò fonamental, restaran supeditats a aquesta estratègia macro-econòmica.

Un enduriment del poder dels estats a les «democràcies» i un nou model de cops de força davant de situacions desestabilitzades, els primers assaigs del qual han estat el «cop a la turca» i el viratge davant el procés d'alliberament de El Salvador.

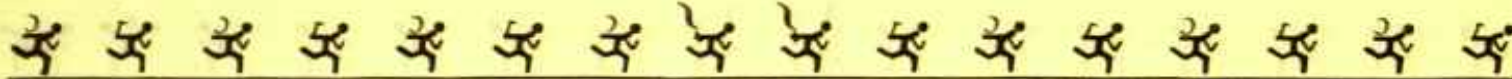
3. Un augment de l'armamentisme, com a força dissuasòria per a l'acatament d'aquest procés i com a instrument de lluita per a l'hegemonia enfront de la URSS.

En la lògica econòmica, el capitalisme topa avui amb una contradicció entre el desenvolupament de les forces productives i l'expansió de la humanitat. Per al capitalisme resultava avui més car «produir un consumidor» que produir un producte. D'aquí la inevitable restricció dels anomenats serveis socials, la nova orientació de «l'exèrcit de reserva d'aturats» com instrument per a la qualificació del treball, i el foment de la ideologia defensiva de la por a la crisi i a la misèria, l'intent d'aristocratització de la classe obrera qualificada...

Amb tota duresa podem dir que el futur es caracteritza per la tendència a la guerra, a la misèria, i per l'intent d'uniformitzar la dependència imperialista de tots els pobles.

D'altra banda, la configuració d'una llarga crisi de civilització, aprofundida pel tipus de relacions socials i po-

litiques que porta implícites aquest model econòmic, serà cada cop més evident. Actualment, el sistema capitalista ja no esgrimeix cap ideologia «humanista» clàssica, sinó que fomenta el tecnocratism i l'individualisme, i intenta tancar tota ideologia o model solidari.

L'estat-engranatge

La política d'estats és cada cop més un engranatge en la màquina internacional. A l'Estat Espanyol la Reforma ha coincidit amb la culminació del període de la política «reformada» de Carter.

Així vivim en aquests moments el doble procés d'enduriment en les concrecions de la Reforma i d'aplicació accelerada dels efectes de la nova política imperialista.

Acceleració dels plans referents a l'entrada a l'OTAN, incloent el progressiu lligam de la indústria bèlica al procés; multiplicació de les maniobres econòmiques del capital estranger arreu de l'estat. Marcatge sistemàtic al procés autonòmic, retallant de manera aferrissada qualsevol competència que s'interfereixi en el poder central, absolut en el camp econòmic i polític.

La mateixa caiguda de Suárez té la seva raó última en aquesta remodelació interior i exterior del procés d'acumulació capitalista en relació als plans mundials.

L'aprovació i l'aplicació de les atribucions de la llei anti-terrorista, que ultrapassa totes les garanties individuals i els mecanismes de la independència judicial, és la concreció de les actuals tendències i possibilitats coercitives del poder-estat.

A nivell econòmic la multinacionalització de la indústria bàsica és cada cop més accelerada, l'entrada de la banca «estrangera», la liberalització de la Borsa... són les peces principals d'una política econòmica basada en la integració total i supeditada als mecanismes econòmics mundials. L'única política econòmica realment específica de l'Estat Espanyol és la del impostos i el joc de preus, que incideixen brutalment en una acumulació indirecta de capital.

La integració progressiva de l'Estat espanyol al Mercat Comú compta amb l'interès simultani d'Alemanya Federal, Japó i USA, els quals, abans que es realitzi la integració plena i formal, aspiren a haver mediatitzat al màxim l'economia «espanyola» per tal d'utilitzar-la al seu favor al si del Mercat Comú. A nivell autonòmic tan sols hi ha una permissivitat pel que fa a les operacions econòmiques directament concertades entre el capital exterior i la burgesia perifèrica, ja sigui mitjançant plans d'inversió per la via Pujol i la banca privada, ja sigui mitjançant pressupostos d'endeutament tramitats pel PSC als municipis. És a dir, la política d'inserció plena als mecanismes internacionals tindrà una doble línia de realització.

Operacions tan determinants com la reestructuració del sector de l'automoció (capital USA, japonès...) impliquen milers de treballadors al carrer i la fallida de la petita indústria complementària. Al camp, els efectes s'han aguditzat, principalment a la «Catalunya pobra», amb la política d'importacions supeditada de productes bàsics. La nuclearització de Catalunya és la vessant energètica del procés.

Més que mai l'alternativa és la síntesi de la lluita per la sobirania nacional política i econòmica. És a dir, la via nacional cap al socialisme. La resistència obrera, popular i nacional als plans de l'imperialisme. I a nivell molt més general l'avenç de la lluita antihegemonista, antiimperialista,

per la pau i el desarmament, i l'avenç de la capacitat solidària de tots els moviments d'alliberament de tot el món. La concreció d'aquesta solidaritat és decisiva per al Tercer Món, i també en el nostre cas, en el procés envers l'Europa Socialista dels Pobles.

Joan Oms

Reflexions i propostes

Són temps difícils, diuen. I, efectivament, vivim una situació alarmant per a les forces obreres i populars.

Crisi econòmica i augment de la tensió a nivell mundial

A nivell mundial la crisi econòmica capitalista pretén ésser superada pel mateix sistema amb una *readaptació* a gran escala que impliqui una expansió en els nous sectors punta —nuclear, tecnologia, informàtica, etc.—, acompanyada d'una modificació en les condicions de dependència imperialista, de l'establiment d'una nova divisió internacional del treball... El preu d'aquesta dolorosa *readaptació*, de moment, és pagat pels treballadors, les classes populars i els pobles oprimits de tot el món, amb l'augment de l'atur, la pèrdua del poder adquisitiu dels salaris, l'enduriment de la patronal i l'increment de l'exploació. A més a més aquest agreujament de la crisi coincideix —i no pas per casualitat— amb un augment de la tensió entre els blocs polítics i militars, els símptomes més evidents del qual són l'elecció de Reagan als EE.UU, el suport ianqui al Salvador i altres règims dictatorials, la intervenció soviètica a l'Afganistà, la inestabilitat polonesa, el conflicte Iran-Irak... Aquest deteriorament constitueix un gran perill per a la pau mundial i un seriós obstacle per a l'avenç dels moviments progressistes i d'alliberament nacional i social d'arreu del món.

Estat Espanyol: readequació econòmica i involució política

A l'Estat Espanyol les classes dominants, a través del govern dretà d'UCD, intenten imposar les seves solucions polítiques i econòmiques al marge dels interessos i les necessitats populars. En coherència amb els projectes capitalistes a nivell mundial, persegueixen un pacte social estable (CEOE-UGT) que posi un límit a les reivindicacions i a les mobilitzacions obreres i que faciliti una sortida a la crisi d'acord amb les multinacionals, mitjançant una readequació de la infraestructura industrial de l'Estat Espanyol a la nova divisió internacional del treball, amb el consegüent augment de l'atur i de la dependència. En aquesta línia s'impulsa l'ingrés a l'OTAN i a la CEE, es tira endavant el pla de nuclearització, etc. En aquest marc tota la política d'UCD va orientada cap a una lectura conservadora de la Constitució, lectura que en els temes claus (Autonomies, CEE i, possiblement, OTAN) coincideix amb la de la socialdemocràcia. En aquest sentit cal destacar l'ofensiva contra els pobles i les nacions oprimides de l'Estat,

manifestada en el bloqueig i la desnaturalització dels anhels autonòmics, sobretot a Andalusia, Canàries, Galícia, les Illes i el País Valencià, on a més a més s'intenta imposar una bandera i unes normes lingüístiques que desvirtuïn la unitat nacional i cultural dels Països Catalans; ofensiva manifestada també en la lentitud dels traspassos de competències als ja ben minsos estatuts d'autonomia d'Euzkadi i el Principat de Catalunya, i en la potenciació d'una ideologia espanyolista que ha culminat amb la promulgació de normes legals contra la normalització de les llengües i les cultures no castellanes, etc. La política de les classes dominants va orientada també a reconduir el procés involutiu potenciat des dels aparells de l'estat —alt funcionariat, policia, exèrcit, etc.— al si dels canals institucionals. Les manifestacions més clares d'aquesta involució constitucional són la no depuració dels cossos repressius i els aparells de l'Estat, la legalitat de les bandes feixistes, els retalls legals i pràctics als drets polítics i sindicals, a la llibertat d'expressió, i sobretot la vigència, amb consentiment de l'esquerra reformista, d'una llei antiterrorista que legalitza de fet la detenció indiscriminada, l'empresonament indefinit, la tortura i els mals tractes, com en els millors temps del franquisme.

La situació al Principat de Catalunya

En el marc del Principat de Catalunya, el govern dretà de CiU, amb el suport d'UCD i ERC, segueix una línia que en els aspectes bàsics coincideix amb els projectes d'UCD i del capitalisme internacional. N'és una mostra clara la seva política econòmica, concretament la proposta que ha formulat Trias Fargas —personatge vinculat a la Trilateral— d'avançar cap a una «economia intersticial», és a dir, una economia catalana adaptada als interessos de les multinacionals, els monopolis i l'imperialisme en aquesta nova fase. D'aquí el suport decidit de CiU al projecte d'incorporació a la CEE i a la consegüent necessitat de realitzar una reconversió industrial —implantació d'indústries d'alta tecnologia, que necessiten menys mà d'obra—, amb la seva seqüela de fallides de la indústria tradicional —tèxtil, etc.— i altres de noi competitives a nivell europeu, de desaparició o de subcontractació de petites i mitjanes empreses, de concentració del capital en els monopolis i les multinacionals, de creixent atur obrer i d'empitjorament de les condicions de vida de les classes populars. Conseqüències d'aquesta opció econòmica són també la no oposició a la nuclearització del país, el suport a la política reaccionària d'UCD en matèria social i laboral —secundada, per exemple, en el pla Rigol—, i, en general, la voluntat d'aliniament econòmic, polític i militar amb el «bloc occidental». Aquesta línia és secundada per ERC de forma oberta, i en molts aspectes compta amb la col·laboració del PSC-PSOE, com ho demostra la seva actuació municipal que, entre altres coses, ha fet possible que s'aprovés l'ampliació de la *Dow Chemical* a Tarragona —indústria química de capital estranger i alta tecnologia, contaminant i perjudicial per al desenvolupament de l'agricultura, etc...

A altres nivells, tot i la timidesa i el conservadorisme de la seva política, CiU topa de vegades amb l'oposició de la UCD, que intenta, per tots els mitjans, de boicotejar i anul·lar les més petites conquestes autonòmiques i d'impeidir la normalització cultural i lingüística. Aquest intent compta ara amb el suport institucional del supergovernador i fins i tot amb la mobilització antiautonòmica i anticaltalana d'una petita part del funcionariat estatal.

La crisi del reformisme

Enfront de la política dominant l'esquerra reformista és incapaç d'articular una resposta eficaç i mobilitzadora a causa de les limitacions de la seva alternativa i de les contradiccions internes. El PSC-PSOE, de fet, continua amb el seu somni de ser l'alternativa de poder, i els seus projectes —com els de tota la social-democràcia occidental— coincideixen amb els del bloc conservador en els aspectes bàsics. D'aquí la seva oposició merament formal, demagògica i inconseqüent a la pràctica, el seu suport matissat als plans del capital en matèria econòmica, el seu col·laboracionisme sindical, el paper de dreta que ha assumit en molts municipis enfrontant-se des de l'ajuntament a les mobilitzacions populars, l'acceptació passiva de la nuclearització, l'ambigüitat —de moment— davant la qüestió de l'Otan, la vacil·lació en la defensa consegüent de les llibertats nacionals, vacil·lació que de vegades frega el lerrouxisme, etc... La crisi interna i la crisi electoral d'aquest partit al Principat de Catalunya s'expliquen en part per la decepció que ha produït la seva política i, en part també, pel fet que és incapaç d'oferir una imatge i, encara menys, un projecte polític diferenciats dels que ja ofereixen CiU i ERC.

El PSUC, sense apartar-se de la seva línia reformista i per tal de contrarestar el procés de marginació a què està sotmès, ha endurit la seva tàctica sindical com a mitjà de pressió política, i fins i tot darrerament ha llançat un projecte alternatiu al govern conservador de CiU: el catalanisme popular. Ara bé, aquesta proposta, concebuda com una aliança superestructural de forces polítiques, sense l'impuls d'un moviment de base, i amb un programa vague que no qüestiona els marcs de la Constitució i de l'Estatut no deixa de ser una readequació de la fracassada política de pacte del progrés. En comptes de l'aliança CiU-PSC-PSUC hi hauria l'aliança —d'altra banda irrealitzable i hores d'ara— de PSC-PSUC-ERC, amb la pretensió de satel·litzar l'esforç de forces polítiques revolucionàries amb l'esperança de forçar contradiccions internes al si de CiU entre el sector més moderat i el més progressista. En resum es tracta d'un projecte reformista i, a més a més, inviable. La crisi del PSUC després del seu Vè Congrés de mostra en tot cas el fracàs de l'eurocomunisme i el distanciament dels sectors obrers del partit pel que fa als aspectes més pactistes i claudicants de la política seguida fins ara. En principi és una reacció positiva, encara que insuficient. De tota manera, donada la conflictivitat actual al si del PSUC, la seva dependència orgànica del PCE i l'ambigüitat de la nova línia —que pretén conjugar una política bàsicament reformista amb alguns plantejaments més radicals—, es fa difícil preveure fins a quin punt tot això pot contribuir o no a una dinamització del moviment obrer popular.

El podriment social

Aquest panorama polític repercuteix de forma negativa en l'agreujament dels problemes de la societat catalana. Una societat on les tensions camp/ciutat, població autòctona/població immigrada, població que treballa/població en atur, etc., en comptes de disminuir augmenten a un ritme inquietant.

En efecte, mentre es consolida la supremacia urbana, fruit del desenvolupament capitalista, sorgeixen arreu prejudicis localistes. Prejudicis que, instrumentalitzats per la dreta, sovint impedeixen el desenvolupament de la just lluita per la defensa de les comarques deprimides, alhora que —combinats amb el factor poblacional autòctons/immigrats ajuden a compartimentar les diferents àrees d'hegemonia política: esquerra reformista a Barcelona i el seu cinturó, dreta «catalanista» a les comarques.

D'altra banda cada dia és més real el perill de divisió en dues comunitats. Existeix l'oposició d'UCD a la normalització lingüística i cultural, existeix també l'interès de CiU i ERC de convertir el catalanisme en sinònim de moderació i de seny burgès, i l'intent d'identificar cultura catalana amb valors burgesos per tal de mantenir i eixamplar —com ja ha passat amb la «menjada» de vots que ERC ha fet al PSC— la seva hegemonia entre sectors obrers i populars autòctons. En aquest objectiu són ajudats per la presència del PSA, de forma que catalanisme burgès i lerrouxisme es potencien mútuament. La resposta de l'esquerra reformista —sobretot del PSC-PSOE— és sovint vacil·lant i ambigua, ja que és inconseqüent en la defensa dels drets nacionals i de les reivindicacions populars, i per això mateix és incapaç d'oposar l'alternativa global d'un *nacionalisme d'esquerra* al «nacionalisme» oportunista de la dreta.

En un altre nivell la crisi econòmica capitalista i les línies polítiques i sindicals del reformisme enfront d'aquesta crisi (línies defensives, claudicants, desmobilitzadores) també estan produint efectes negatius al si dels sectors obrers i populars: la po a la pèrdua del lloc de treball i el desengany provocat per la ineficàcia de les línies reformistes, faciliten el sorgiment d'actituds individualistes i insolidàries, el reforçament del corporativisme, i l'acceptació, en definitiva, de la lògica del capital per sortir de la crisi.

A aquest panorama, cal sumar-hi altres símptomes ja prou coneguts: el desencant, l'abstenció, el rebuig i l'aversion a la «política» entre amplis sectors de la joventut, l'ofensiva contra el procés d'emancipació de la dona (reforçament de la família patriarcal i el masdisme, increment de l'esclavització domèstica), el confinament en la vida privada, la dimissió de les responsabilitats socials i polítiques i un llarg etc.

Tot plegat configura una situació de degradació progressiva al si de la societat civil, una situació de podriment, caracteritzada per la passivitat i l'atonía, i molt propícia per a la potenciació i la difusió interessades de noves i velles ideologies mitificadores o/i evasionistes que justifiquin o fins i tot propugnin una actitud resignada davant la realitat política i social. Una situació immillorable perquè la dreta apugui conservar la seva hegemonia durant molt de temps.

L'esquerra revolucionària: crisi i renovació

En aquest context s'ha produït també una profunda

crisi de l'esquerra revolucionària, davant la dificultat d'oferir alternatives als problemes nous amb les pràctiques i els mètodes vells. El dogmatisme, l'estadalisme, l'esquerranisme, el seguidisme i el sectarisme han estat definitivament desterrats d'alguns dels grups més representatius d'aquest camp, i són qüestionats al si d'altres que encara no hi han renunciat del tot.

Assistim doncs a una crisi de renovació necessària. Des d'aquesta àrea política és indispensable iniciar avui un procés de debat i de treball en comú, en una paraula, de *convergència comunista*, per tal d'afavorir el desenvolupament d'una línia política vàlida en les condicions actuals del nostre marc nacional.

Una línia que alhora que es proposés oferir alternatives d'actuació en cada camp de la lluita obrera i popular, hauria d'esforçar-se per presentar una alternativa global de lluita per l'alliberament nacional i social del nostre poble, amb unes formes d'unitat popular i un programa que impliqués una ruptura de l'actual marc polític i econòmic, en el camí cap al socialisme i la plena sobirania nacional. Una línia que s'esforcés per inserir totes les lluites sectorials —des de les del moviment obrer a les de les noves majories: dones, joves... en un projecte polític fonamentat en l'aliança de la classe obrera amb amplis sectors populars. Una línia que s'esforcés a recuperar la combativitat de la classe obrera per convertirla en la classe hegemònica dins la societat catalana, en l'avantguarda de la lluita per l'alliberament nacional i el socialisme i per un nou model de civilització.

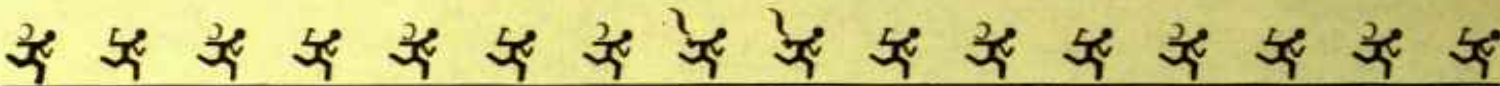
Una nova línia, en fi, que comportés també un nou estil de treball comunista i anés acompanyada d'una profunda reflexió per a la reactualització del marxisme, per a la reformulació de l'ideari comunista, per a la concreció d'una nova estratègia revolucionària.

Algunes propostes per començar a avançar

La recerca d'aquesta línia tot just comença ara. No obstant, ja es poden apuntar algunes propostes concretes per a un avenç de les forces nacionals i populars en el moment present:

A nivell del moviment obrer, caldria l'aplicació d'una línia de lluita i de mobilització conseqüent, de suport a les lluites exemplars que ja s'han donat i es donaran —Hospital del Mar, treballadors del port, etc.—, evitant el seu aïllament i creant un ampli cercle de solidaritat; la impulsió de lluites de resistència contra els plans del capital, sobretot pel que fa a la reconversió industrial i a les empreses en crisi, potenciant la creació de plataformes unitàries de les quals puguin sorgir alternatives anticapitalistes autènticament assumides; la renovació de les formes de lluita contra l'atur —amb ocupació de fàbriques, cercant formes de solidaritat entre aturats i ocupats, etc.—, defensa del dret a viure i treballar a la comarca, etc... La impulsió d'aquestes línies hauria de denunciar l'actuació del reformisme i hauria d'anar acompanyada de l'afavoriment d'un ampli corrent de classe i nacional al si del moviment obrer, corrent que tindria les seves bases en les forces sindicals situades en aquest camp, en sectors crítics dels grans sindicats reformistes, en grups autònoms de treballadors, etc...

organitzacions de masses (UP, AAVV, etc...) la seva funció opositora i mobilitzadora. Igualment caldria impulsar la lluita contra la repressió i en defensa dels drets democràtics, la lluita per l'alliberament de les noves majories (lluita d'alliberament de la dona, joves, gais, etc.), rellançant tots aquells moviments que qüestionen l'actual model de societat i de desenvolupament econòmic (lluita contra la nuclearització, contra l'entrada a l'OTAN, etc.). Així mateix s'hauria d'impulsar la lluita cultural, per la normalització lingüística i cultural, per la consecució d'una cultura popular que sigui una eina en el combat per la transformació de la societat, afavorint la creació i la difusió de plataformes culturals —ateneus populars, etc.—, d'òrgans d'expressió lliures (premsa, ràdios lliures, etc.).

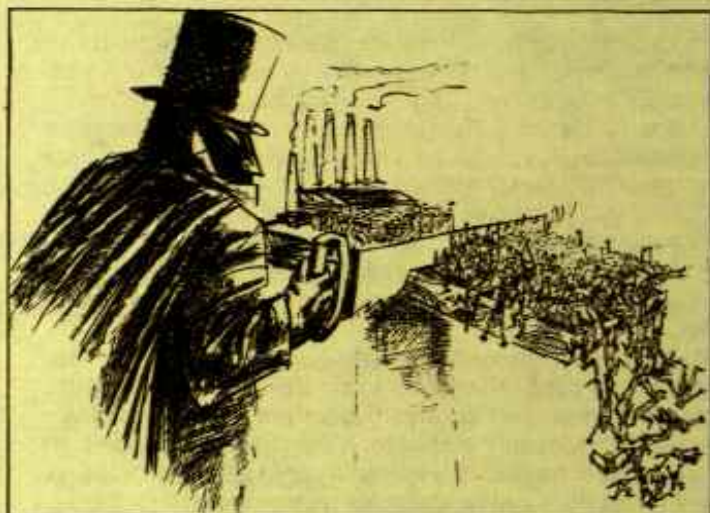
A nivell municipal caldria consolidar un ampli moviment de regidors nacionalistes i d'esquerra, potenciar grups de defensa popular als pobles i a les comarques, impulsar la solidaritat amb l'Ajuntament d'Ascó en la seva oposició a la nuclear i amb qualsevol altra lluita important, etc...

A nivell institucional cal denunciar continuament l'actuació antipopular del govern de CiU, així com la passivitat i les contradiccions de totes les forces avui presents al Parlament autònom, mitjançant la presentació continuada de mocions populars i exigint-los preses de posició favorables als interessos populars.

Cal potenciar *noves formes de lluita i d'avenç*. A part de la tradicional forma reivindicació-mobilització caldria potenciar experiments d'autoorganització social —energies alternatives, comunes de producció agrària, mitjans de comunicació alternatius, etc.— que expressin una contestació *viva* i no només teòrica a l'actual model de societat i que demostrin la possibilitat d'una societat diferent. Conscients de les limitacions de tota lluita i de tot experiment aïllat, caldria afavorir sempre la convergència dels sectors populars, evitant la parcel·lització i la descoordinació del moviment popular.

A nivell polític general tot aquest treball hauria de convergir en la potenciació d'una alternativa global, que comportés un programa de trencament de l'actual marc polític, econòmic i social, un programa de reconstrucció nacional i popular. Una *Alternativa Nacional i Popular* que propugnés un nacionalisme d'esquerra enfrontat al «nacionalisme» dels banquers i dels empresaris i que suprès les propostes vacil·lants del reformisme. Una alternativa vinculada a la lluita del País Valencià i Les Illes, i solidària amb la lluita d'Euzkadi, Galícia, Andalusia, Canàries i tots els pobles de l'Estat Espanyol. Una alternativa que s'expressés orgànicament en un ampli moviment nacional-popular, i que incorporés tots els sectors combatius en una estructura de base assembleària, amb vocació de mobilització de masses. Una alternativa que, a través de la lluita quotidiana, fos capaç d'eixamplar-se, de contagiar l'entusiasme i de guanyar les bases obreres i populars avui hegemonitzades pels partits petit-burguesos o reformistes, fins a esdevenir l'expressió de la unitat dels treballadors i les classes populars catalanes pel socialisme i l'alliberament nacional.

Sí, són temps difícils. Afrontar-los amb serenitat i fermesa també és difícil. I més necessari que mai.

La crisis del sector de la automoció

La situación dentro del sector de la automoción es realmente preocupante, y esto tiene unas específicas e importantes repercusiones en Cataluña, donde se concentra un influyente núcleo de este sector.

El sector del automóvil, ha sido uno de los que ha configurado más, el tipo de desarrollo económico impulsado en las últimas décadas.

El hecho de que esté en crisis este modelo de producción tiene bastante que ver con la crisis de automoción, o a la inversa, la crisis de la automoción interviene en forma relevante en la crisis del modelo de desarrollo capitalista. Con lo cual podemos deducir que a la crisis de la automoción, es difícil darle una salida, sino la situamos fuera de su contexto particular y la encuadramos dentro de un proyecto global alternativo al capitalismo.

En este primer artículo, no es nuestro objetivo, ni nuestra posibilidad entrar en la definición de las bases que puedan configurar ese proyecto global que encuadre en él las propuestas a la crisis de la automoción.

Sin embargo para que eso pueda irse materializando hemos visto necesario, el iniciar una investigación de la actual situación de este sector en Cataluña partiendo de sus empresas más características (Pegaso, Seat, Motor Ibérica, Mevosa, «mercedes») que en total suman un buen porcentaje de decenas de miles de trabajadores y de los cuales depende el futuro de varios centenares de miles de familias e influye en buena parte en el futuro que la crisis económica en Catalunya pueda tener.

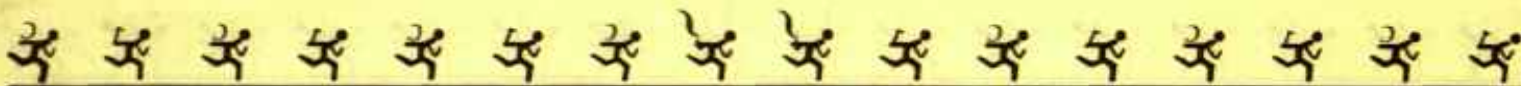
Vamos a tratar hoy la situación de E.N.A.S.A. (Pegaso).

Sus antecedentes se remontan a la vieja Hispano-Suiza de antes de la guerra.

A partir de los mediados años cuarenta pasa a denominarse E.N.A.S.A. y a depender mayoritariamente del I.N.I. (Instituto Nacional de Industria).

Sin entrar en mayores explicaciones, diremos que la empresa va en constante progreso, tanto de producción, como de ventas, así como de ampliación de plantilla.

Es a principios del setenta cuando esa tendencia se rompe y empiezan a descender las ventas. Pero no será hasta finales del setenta y siete o principios del setenta y ocho, en que el I.N.I. empiece a estudiar la estrategia empresarial a aplicar en una situación de crisis y para empresas del sector público.

El punto central de esta estrategia será el *crear las donaciones* para la venta de la empresa al capital privado.

Las condiciones serán: reducir plantilla, rejuvenecer la empresa y moderar todo lo posible los aumentos salariales.

Bajo este objetivo se inician las jubilaciones anticipadas que sirven para rejuvenecer la empresa y reducir plantilla ya que los puestos vacantes dejados por estos compañeros no son nuevamente cubiertos. Y los costes económicos de esto se hace fundamentalmente a cargo de la seguridad social, o sea de la cotización de los trabajadores.

La moderación de los aumentos salariales se plasma a través de la aplicación de los famosos (por desastrosos) Pactos de la Moncloa.

Sin embargo a la estrategia empresarial se le abren difinitivamente casi todas las puertas con el acuerdo 1-2-5 consensuado entre las centrales sindicales mayoritarias (CC.OO. y UGT) y la parte empresarial.

Este plan 1-2-5 consiste en un acuerdo para cinco años entre empresarios y trabajadores.

En él se contempla la continuación de la política de jubilaciones anticipadas, el que esos puestos vacantes sigan sin cubrirse y el ofrecer la posibilidad del despido voluntario con indemnización y acogiéndose al seguro de desempleo, o sea, reducir más puestos de trabajo a costa del patrimonio público. A la vez en él se contempla una moderación salarial así como otras cosas de menor entidad.

Tras la firma de este acuerdo, como era de esperar, surge un comprador definitivo para E.N.A.S.A. la gran multinacional americana (I H.) Habester International.

La estrategia de la patronal ha ido consolidándose y ganando terreno. Desde mediados de 1977 hasta la fecha E.N.A.S.A. ha reducido su plantilla en cerca de 2000 puestos de trabajo ha rejuvenecido la empresa a costa del patrimonio público y ha reducido considerablemente el poder salarial de los trabajadores.

Una vez conquistados estos objetivos y consolidados, la parte empresarial pasa a una ofensiva superior. Esta se concreta en el negarse a cumplir algunas de las cláusulas pactadas en el plan 1-2-5. Como son las limitaciones a los

traslados entre factorías que allí se establecen y el acuerdo salarial. Es posible que en este nuevo ataque no consiga los dos objetivos, pero es muy previsible si no hay un cambio en la estrategia obrera que dada la actual situación consiga anular las limitaciones a los traslados, que es lo más determinante.

La estrategia obrera ha venido determinada por la influencia de los reformistas y su política de pactos y consensos.

En un principio se negaron a aceptar, cual era el centro fundamental de la estrategia empresarial: la venta de la empresa. Confundieron a los trabajadores sobre la inexistencia, para ellos, de la crisis, por lo que llegaron a la conclusión que todo lo que la empresa estaba impulsando sólo era para confundir al personal. Cuando los hechos eran tan patentes que ni un ciego podía dejar de verlo. Aceptaron la venta de una empresa de capital público a una multinacional americana como [mal menor]. La lucha por un estatuto de la empresa pública desapareció de los presupuestos de los reformistas, la lucha por la independencia nacional en el terreno económico era idealismo revolucionario. Tras esto sólo cabía una cosa negociar lo que decían, era «la mejor forma de ir a la venta». Así es como salió el plan 1-2-5, no fue un plan previsto desde un principio por los trabajadores y propugnado por ellos, donde se reconociera la continuidad de la empresa pública y el mantenimiento de todos los puestos de trabajo. Sino fruto de ninguna estrategia obrera, y una bien precisa estrategia patronal, donde los dirigentes reformistas fueron siempre detrás de los acontecimientos, siguiendo las propuestas empresariales en su línea estratégica global.

Algunos tienen ahora el consuelo de los tontos. Razonan que la demostración de que el plan 1-2-5 era bueno, lo demuestra el que la patronal ahora no cumple alguna cláusula de él, y claman por hacer cumplir la ley al empresario.

Si no hubiéramos tenido hace dos días la experiencia de los Pactos de la Moncloa, podríamos aceptar estas opiniones como la de unos ilusos, pero a estas alturas sólo pueden tener un nombre: colaboradores valiosos de los intereses patronales. Y esto se desprende de los hechos que hemos analizado hasta aquí, al margen que algunos (es posible) puedan pensar que están haciendo el mejor servicio a los trabajadores.

S. Medina

